"İnsanları tedirgin eden olan bizden değil, olan bizimle ilgili inandıklarıdır." (Epiktetos)

113

İnsanoğlu yüzyıllardır çeşitli olay ve bakış açılarıyla karşılaşmış ve bunları kendi subjektif perspektifinden yorumlamaya çalışmıştır. Bu subjektif eylemini gerçekleştirirken kimi zaman dış etmenlerin etkisinde kalıp asıl resmi görmeyi unutmuş kimi zaman da tüm bu dış etmenlerin etkisinden kendini sıyırarak olaya daha objektif bir pencereden bakabilmeyi başarmıştır.

Bazen de insanoğlu belli otoritelerin fikir gömleklerini giymek zorunda kalmış ve buna inandırılmaya çalışılmıştır. Bunun çeşitli örneklerini Din felsefesinde görmekteyiz. Din alanını bir yana koyup daha rasyonalist bir alandan örnek vermek gerekirse; Aristo kendi fikir duvarlarını mı oluşturmuştu yoksa hocası Platon'un inandığı fikir duvarlarında sıkışıp kalmış mıydı? Tabiki de o hocasının fikirlerine felsefi disiplinin gerektirdiği bir şekilde yaklaşmış ve dogmatizm'in pençesinden kurtulmayı başarmıştır.

Tüm bu paradigmalardan yola çıkarsak asıl soruyu sormamızın vaktinin geldiğini hissetmiyor değilim. Soru şu: peki insanoğlu neden herhangi bir olayın aslına değil de hala kendi inandıklarına inanmak istiyor? Neden olaylara realist bir tutumla yaklaşmak yerine kendi ütopyalarında dolaşıyor?

Aslında tüm bu soruların cevabı yine insanoğlunun kendisinde saklı. Descartes boşuna "Düşünüyorum, öyleyse varım." dememişti. 113

Bu sihirli cümlenin altında çok realist bir mesaj yatmaktaydı. Çünkü o da biliyordu ki insanoğlu düşündükçe, sorguladıkça ve olayların merkezine indikçe kendi inanmak istediği prangalardan kurtulacak ve olan bitene değil gerçeğin özüne inanacaktı. Böylece insanoğlu kendini bir nevi fatalist ve dogmatik düşüncelerin esaretinden kurtaracak artık; ütopyalarda ve kendi işine gelen düşüncelerin denizinde boğulmaktan vazgeçecekti. Ayrıca insanoğlu bu benlik denizinde çabalarken kendi benliğini okyanusun endibinden çıkaracak ve çeşitli ideolojilere adeta bir kuyumcu titizliğiyle yaklaşacaktı.

Sonuç olarak tüm bu tezleri felsefi düşüncenin çatısı altında değerlendirmek gerekir ise ortaya şu sonuç çıkmaktadır; Biz insanoğlu süregelen zaman içerisinde, hayatımızın büyük bir bölümünü işgal eden felsefi problemlerle karşılaşmışız (biz farkında olmasakta) ve bu problemlere kimi zaman felsefi disiplinin gerektirdiği şekilde eleştirel ve sorgulayıcı yaklaşarak çeşitli fikir ütopyalarının esaretinden kurtulmayı başarmışızdır. Kimi zamanda olaylara ve durumlara dogmatik ve tutarsız bir şekilde yaklaşmış ve bunları değerlendirirken mantık süzgecini elimizde tutmayı hiç düşünmemişizdir ya da düşünmek istememişizdir. (Egoizm)

Doğal olarakta seçtiğim konunun başlığında olduğu gibi (113) olan bizzene değil, kendi inandıklarımıza karşı zedirgin olmaktan başka bir şey yapmamışızdır.

Bize düşen hayatımızda karşılaştığımız çeşitli ideoloji ve düşünceler karşısında daha realist ve objektif bir tavır takınarak olayın ağırlık merkezine inmektir. Olaylar karşısında sensualist bir yaklaşım yerine daha rasyonalist bir yaklaşım sergilemektir. Tüm bunları tutarlı bir şekilde yapar ve inançlarımıza daha felsefi bir şekilde yaklaşırsak emin olun ki irademizin yumruğunu masaya vuracak ve zedirgin olan değil, zedirgin eden kişi olacağız.